

FARNÍ INFORMÁTOR

33. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 13. LISTOPADU 2005

Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, o těchto posledních nedělích liturgického roku nás Církev vybízí, abychom se ohlédli za prožitým časem a zvážili hodnotu plodů, jež uzrály v našem životě. Prosme Pána, abychom správně nakládali se svěřenými hřivnami:

L: PANE, NAUČ NÁS DOBŘE NAKLÁDAT S TVÝMI DARY.

- Za papeže, biskupy, kněze a diakony, jímž především Ježíš svěřil vzácný dar evangelia, aby ho neúnavně hlásali a v hojnosti zasévali Boží slovo do srdcí všech lidí.
- Za Církev, která je znamením a nástrojem jednoty lidského rodu, aby kázáním a svědectvím evangelia živila a posilovala naději lidí dobré vůle a tak vedla jejich kroky na cesty spravedlnosti a míru.
- Za ty, kdo v tomto naše světě vykonávají spravedlnost, aby využívali všech svěřených hřiven k dobru celé společnosti a nikoli k prosazování zájmů jednotlivců.
- Za ty, kdo ztrácejí důvěru v sebe sama, aby objevili hřivny, které jim Bůh dal a uvědomili si neopakovatelnou jedinečnost každého člověka.
- Za společnost, v níž rozvíjíme a uplatňujeme své hřivny, aby měla vždy před očima člověka v jeho neopakovatelné důstojnosti.
- Za všechny věrné zemřelé, aby po životním úsilí o rozmnožení svěřených hřiven, zaslechli hlas Pána dějin: „Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým Pánem“.

K: Otče, vyslyš naše prosby a dej ať podle tvé vůle rozvíjíme hřivny, které jsi nám svěřil, aby až tvůj Syn přijde, našel na zemi víru a tvoji služebníci mohli vejít do radosti svého Pána a zasednout k hostině života věčného.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 31. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – PŘ 31,10-13.19-20.30-31

Řádnou ženu, kdo ji najde? Větší cenu má než perly. Srdce jejího manžela na ni spoléhá, o zisk nemá nouzi. Přináší mu jen prospěch, nikdy škodu, po všechny dny svého života. Shání vlnu a len, pracuje radostnou rukou. Svými rukama sahá po kuželi, její prsty se chápou vřetena. Svou dlaň otvírá ubožákovi, své rámě nabízí chudákovi. Půvab zklame, krása prchne, zato žena, která ctí Hospodina, zaslouží si chválu. Dejte jí z výtěžku jejích rukou, neboť u bran ji chválí její díla.

ŽALM 128

Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, – kdo kráčí po jeho cestách. – Budeš jísti z výtěžku svých rukou, – bude ti blaze a dobře. Tvá manželka bude jako plodná réva – uvnitř tvého domu. – Tvoji synové jako výhonky oliv – kolem tvého stolu. Hle, tak bývá požehnán muž, – který se bojí Hospodina. – Ať ti Hospodin požehná ze Siónu, – abys viděl štěstí Jeruzaléma po všechny dny svého života.

2. ČTENÍ – 1 SOL 5,1-6

Co se týká času a chvíle (příchodu Páně), není třeba, bratři, abychom vám o tom psali. Víte totiž sami velmi dobře, že onen den Páně přijde jako zloděj v noci. Až budou lidé říkat: „Je pokoj a bezpečí“, tu na ně znenadání přitrhne záhuba jako porodní bolesti na těhotnou ženu. Nebudou moci jim uniknout. Ale vy, bratři, nejste ve tmě, že by vás ten den překvapil jako zloděj. Vy všichni jste přece synové světla a dne, noc ani tma nemá nad vámi právo! Nesmíme se tedy oddávat spánku jako ostatní, ale naopak: zůstaňme bdělí a střizliví.

EVANGELIUM - MT 25,14-30

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Jeden člověk se chystal na cesty: zavolal si služebníky a svěřil jim svůj majetek. Jednomu dal pět hřiven, druhému dvě a třetímu jednu, každému podle jeho schopností, a odcestoval. Ten, který dostal pět hřiven, hned šel, podnikavě jich využil a vyzískal pět dalších. Stejně i ten, který dostal dvě, vyzískal dvě další. Ale ten, který dostal jednu, šel, vykopal v zemi jámu a peníze svého pána ukryl. Po delší době se pán těch služebníků vrátil a dal se s nimi do účtování. Přistoupil ten, který dostal pět hřiven, přinesl s sebou pět dalších a řekl: ‚Pane, pět hřiven jsi mi svěřil, hle – dalších pět jsem vydělal.‘ Pán mu řekl: ‚Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojd’ se radovat se svým pánem.‘ Přistoupil i ten, který dostal dvě hřivny, a řekl: ‚Pane, dvě hřivny jsi mi svěřil, hle – další dvě jsem vydělal.‘ Pán mu řekl: ‚Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojd’ se radovat se svým pánem.‘ Přistoupil pak i ten, který dostal jednu hřivnu, a řekl: ‚Pane, vím, že jsi tvrdý člověk; sklízíš, kde jsi nesel, a sbíráš, kde jsi nerozsypal. Měl jsem strach, a proto jsem tvou hřivnu ukryl v zemi. Tady máš, co ti patří.‘ Pán mu odpověděl: ‚Služebníku špatný a líný! Věděl jsi, že sklízím, kde jsem nesel, a sbírám, kde jsem nerozsypal? Měl jsi tedy moje peníze uložit u směnárníků a já bych si při návratu vyzvedl i s úrokem, co je moje. Vezměte mu tu hřivnu a dejte tomu, který má deset hřiven. Neboť každému, kdo má, bude dáno a bude mít nadbytek. Kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. A tohoto služebníka, který není k ničemu, hod’te ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.‘“

BENEDIKT XVI. VZPOMÍNÁ NA SVÉ PRVNÍ SETKÁNÍ S JEŽÍŠEM

/setkání Svatého Otce s dětmi, které letos přistoupili k prvnímu svatému přijímání, náměstí sv. Petra, 15. října/

Benedikt XVI. svolal na náměstí sv. Petra setkání dětí, které letos poprvé přistoupili k svatému přijímání. Už předem oznámil, že se bude jednat o „zvláštní katechetické setkání“. A tak tomu skutečně bylo. Papež - řekli bychom – odložil talár přísného a učeného teologa a zhostil se úlohy farního katechety. Neměl žádnou řeč na papíře, nic předem připraveného: bylo třeba odpovídat na spontánní a prosté dotazy dětí. A on tak učinil se stejnou spontánností a jednoduchostí, když dětem vyprávěl o svém prvním svatém přijímání. Dokonce šel mnohem dál: vyprávěl o svém „Ježíši“.

Emanuel Roccasalvo přivítal Benedikta XVI. jménem všech přítomných dětí – a bylo jich na 150.000!:

„Drahý Svatý Otče, my děti jsme sem přišli z farností Říma, Lazia a někteří i z velké dálky, abychom tu byli přítomni v den tak velkého svátku. Je to opravdu náš svátek! Svátek nás, všech dětí, co jsme poprvé přijali Ježíše v tomto roce zasvěceném eucharistii. Jmenuji se Emanuel, je mi deset a poté, co jsem se

s mými vrstevníky připravil z katechizmu, přijal jsem 24. března poprvé Ježíše. V té chvíli jsem cítil, že mi do někdo vstupuje do nitra a já se cítil v bezpečí, protože byl se mnou Ježíš. Od té chvíle jsem objevil, že Ježíš je součástí mého života. my děti všichni víme, že je krásné být Ježíšovými přáteli. Ale k tomu, abychom jimi skutečně mohli být, musíme ho poznávat a rozmlouvat s ním: proto se nám nedělní mše svatá stala tak důležitým setkáním.

Drahý Svatý Otče, tolik Vás máme rádi a děkujeme Vám, že vydáváte světu svědectví o Ježíšově lásce. Prosíme Vás, abyste svěřil Pánu všechny děti, které trpí, katechety, kněze a řeholnice, co nás v těchto letech připravovali. Prosíme Vás také o zvláštní modlitbu za rodiče nás všech, aby je Pán chránil a aby dokázali být prvními, kdo nás učí milovat Ježíše. A nyní bych Vás chtěl jménem všech silně obejmout a spolu s nimi vám říct: máme Vás rádi!“

Poté následovala bohoslužba slova, při níž papež odpovídal na otázky dětí:

Ondřej: „**Svatý Otče, kterou vzpomínku jste si uchoval na den svého prvního svatého přijímání?**“

Především bych chtěl vyslovit dík za tento svátek víry, který mi poskytujete, za vaši přítomnost, radost. Děkuji a posílám pozdrav za objetí, kterého se mi od některých z vás dostalo, objetí, které symbolicky platí přirozeně pro vás všechny. pokud jde o otázku: na den svého prvního svatého přijímání si dobře vzpomínám. Byla to pěkná březnová neděle roku 1936, tedy před 69 lety. Den byl slunečný, kostel krásně vyzdobený,

hudba; tolik krásných věcí, jež mi utkvěly v paměti. Bylo nás kolem třiceti chlapců a děvčat z naší malé obce, čítající něco přes 500 obyvatel. Uprostřed mých radostných a krásných vzpomínek však stojí tato myšlenka – stejná, jakou vyslovil už váš mluvčí – totiž, pochopil jsem, že do mého srdce vstoupil Ježíš, že navštívil právě mne. A s Ježíšem je se mnou sám Bůh. A že je to dar lásky, který má skutečně větší cenu než vše ostatní, co může život dát. proto jsem byl plný radosti, vždyť ke mně přišel Ježíš. Pochopil jsme, že teď začíná nová etapa mého života - bylo mi devět – a že teď je důležité zůstat věrný tomuto setkání, tomuto přijímání. Slíbil jsem Pánu, nakolik jsem toho byl schopen: „Chci být stále s tebou“ a prosil jsem ho „Ale především

m buď se mnou ty“. A tak se můj život odvíjel dál. Díky Bohu, Pán mě vždycky vzal za ruku a vedl mě i v obtížných situacích. Radost z prvního svatého přijímání tak byla počátkem společného putování. Věřím, že svaté přijímání, které jste přijali v tomto roce Eucharistie, je pro vás všechny počátkem celoživotního přátelství s Ježíšem. Počátkem společného putování, protože kráčíme-li s Ježíšem, jdeme správně a život se stává dobrým.

Lívie: „**Svatý Otče, den před mým prvním svatým přijímáním jsem byla u zpovědi. Pak jsem se zpovídala ještě vícekrát. Ale chtěla bych se Vás zeptat: musím se zpovídat pokaždé když jdu k přijímání? I když jsem se dopustila stejných hříchů? Všímám si totiž, že jsou pořád stejné**“.

Řekl bych dvě věci: tou první je, že se pochopitelně nemusíš před každým přijímáním zpovídat, pokud ses nedopustila hříchů tak těžkých, že by bylo třeba se vyzpovídat. Tedy, před každým eucharistickým přijímáním není třeba se zpovídat. To za prvé. Nezbytné je to tehdy, pokud ses dopustila skutečně těžkého hříchu,

kterým jsi Ježíše hluboce urazila, takže přátelství je zničeno a ty musíš začít znovu. pouze v tomto případě, když jsi ve „smrtném“ totiž těžkém hříchu, je zpověď před přijímáním nezbytná. Za druhé: i když, jak jsem řekl, není před každým přijímáním nutná zpověď, je velmi užitečné zpovídat se s určitou pravidelností. Je pravdou, že máme obvykle stále stejné hříchy, ale i úklid svých obydlí děláme alespoň jednou týdně, i přesto, že nečistota je stále táž. Abychom žili v čistotě, stále znovu začínáme; jinak, i když snad špínu nevidíme, ta se hromadí. něco podobného platí i pro duši, pro mě samotného, pokud se vůbec nezpovídám, duše zůstává v temnotě, a nakonec, jsem spokojený sám se sebou a už nechápu, že musím pracovat na tom, abych byl lepším, že mám jít dál. Toto očistění duše nám Ježíš dává ve svátosti smíření, pomáhá nám mít bdělejší a otevřenější svědomí, a dozrávali tak duchovně i osobnostně. Tedy dvě věci: zpovídat se je nutné pouze v případě těžkého hříchu, ale je velmi užitečné zpovídat se pravidelně, abychom pěstili čistotu, krásu duše a ruku v ruce s tím dozrávali v životě.

Andrea: „*Když mě moje katechetka připravovala na den mého prvního svatého přijímání, řekla mi, že Ježíš je přítomný v eucharistii. Ale jak? Vždyť ho nevidím!*“

Ano, nevidíme ho. Ale je tolik věcí, které nevidíme a přece existují a jsou podstatné. Nevidíme např. svůj rozum, a přece ho máme. Nevidíme svou mysl a přece přemýšlíme. Jedním slovem – nevidíme

svou duši a přece existuje a pozorujeme její účinky, vždyť můžeme mluvit, myslet, rozhodovat se, atd. Stejně tak např. nevidíme elektrický proud a přesto víme, že existuje, vidíme tento mikrofon, že funguje; vidíme světla. Jedním slovem, právě ty nejhlubší věci, které jsou oporou života i světa, nevidíme, ale můžeme vidět a vnímat jejich účinky. Elektřinu, proud nevidíme, ale světlo vidíme. A tak dále. Stejně tak našima očima nevidíme vzkříšeného Pána, ale vidíme, že tam, kde je Ježíš, se lidé mění, stávají se lepšími. Vytváří se větší vnímání míru, smíření, atd... Tedy, nevidíme samotného Pána, ale vidíme účinky: tak můžeme poznat Ježíšovu přítomnost. Právě ty neviditelné věci – jak jsem řekl – jsou ty nejhlubší a nejdůležitější. Pojdme proto vstříc tomuto neviditelnému, ale mocnému Pánu, který nám pomáhá dobře žít.

Júlie: „*Svatosti, všichni říkají, že je důležité chodit v neděli na mši svatou. My chodíme rádi, ale naši rodiče nás mnohdy nedoprovázejí, protože v neděli spí, tatínek i maminka jednoho z mých kamarádů pracují v obchodě a my mnohokrát jezdíme na venkov navštívit prarodiče. Mohl byste něco říct našim rodičům, aby pochopili, že je důležité chodit na nedělní mši svatou společně?*“

Myslím, že ano, přirozeně s velkou láskou a úctou k rodičům, kteří mají nepochybně mnoho práce. Ovšem s úctou a láskou dcery lze říci: drahá maminko, milý tatínku, pro nás všechny, i pro tebe, je tolik důležité setkat se s Ježíšem. Obohacuje nás to, vnáší to významný prvek do našeho života. Společně najdeme trochu času, můžeme najít i možnost. Snad i tam, kde bydlí babička tato možnost existuje. Krátce bych řekl: s velkou láskou a úctou řekněte rodičům: „Pochopte, že to není důležité jen pro mě, neříkají to jenom katecheti, ale je to důležité pro nás všechny; a bude to nedělním světlem pro celou naši rodinu.“

Alessandro: „*K čemu je pro běžný život dobré chodit na mši svatou a k přijímání?*“

Pomáhá to nalézt střed vlastního života. Prožíváme ho mezi tolika věcmi. Lidé, kteří do kostela nechodí, cítí, že jejich životu cosi chybí, ale nevědí že jim schází právě Ježíš. Není-li v mém životě Bůh,

není-li v něm Ježíš, schází mi vůdce, podstatné přátelství, a schází mi i radost, která je pro život tak důležitá; nedostává se mi sil, abych rostl jako člověk, překonával své neřesti a lidsky zrál. Tedy, účinek spojení s Ježíšem nevidíme hned, když jdeme k přijímání; vidíme ho časem. Stejně jako se plynutím týdnů, postupem let stále více pociťuje, že mi schází Bůh, že mi schází Ježíš. Jde o zásadní a ničivou mezeru. Mohl bych tu jednoduše mluvit o zemích, kde po léta panoval ateismus; jak po něm zůstaly zničené duše a také země. Tak vidíme, jak je důležité, ba řekl bych zásadní, žít se Ježíšem ve svatém přijímání. Je to on, kdo nám dává světlo, nabízí se nám jako vůdce našeho života, jako vůdce, kterého potřebujeme.

Anna: „*Drahý Svatý Otče, mohl byste nám vysvětlit, co chtěl Ježíš povědět, když řekl lidem, co šli za ním: 'Já jsem chléb života'?*“

Nejprve si musíme objasnit, co je to chléb. Dnes máme náročnou kuchyni, bohatou na rozmanitá jídla, ale v těch nejvšednějších situacích je chléb základním pokrmem. Jestliže se tedy Ježíš nazývá chlebem

člověka, pokrmem který potřebujeme, neboť i duše se potřebuje sytit. A nestačí jen technické věci, jakkoli jsou významné. Potřebujeme právě toto přátelství s Bohem, které nám napomáhá činit správná rozhodnutí. Potřebujeme lidsky zrát. jinými slovy: Ježíš nás živí, abychom se stali skutečně zralými lidmi a život byl dobrý.

Adriano: „Svatý Otče, říkali nám, že dnes budeme adorovat Nejsvětější Svátost? Co to je? A jak se to dělá? Mohl byste nám to vyložit? Děkuji“

Co je adorace a jak se koná, to uvidíme za chvíli, protože vše je už pečlivě připravené: budeme se modlit, zpívat, poklekneme a tak setrváme před Ježíšem. Tvá otázka však pochopitelně žádá hlubší odpověď: Řekl bych, že adorace je uznáním, že Ježíš je mým Pánem, že mi ukazuje cestu, po níž mám jít, dává mi poznat, že žiji dobře jen tehdy, znám-li cestu, kterou mi naznačil, jdu-li po cestě, kterou mi ukazuje. Adorovat proto znamená říci Ježíši: „Ježíši, jsem tvůj a jdu za tebou celým svým životem. Nikdy bych nechtěl přijít o tvé přátelství, o toto společenství s tebou“. Mohl bych také říct, že adorace je ve své podstatě objetím s Ježíšem, při němž mu říkám: „Jsem tvůj a prosím tě, i ty buď stále se mnou“.

„Drazí chlapi a děvčata, bratři a sestry, v závěrem tohoto nádherného setkání nacházím pouze jediné slovo: díky.

Díky

za tento svátek víry.

Díky

za toto setkání mezi námi
i s Ježíšem.

Děkuji pochopitelně všem, kdo umožnili tento svátek: katechetům, kněžím, řeholnicím; a vám všem.

Nakonec opakuji slova, kterými začíná každá liturgie a říkám: „Pokoj vám!“; totiž ať je s vámi Pán, ať je s vámi radost a tak bude život dobrý.“

(slova papeže po závěrečném svátostném požehnání)

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYSICE VÁS ZVE NA

ADVENTNÍ KONCERT

K POCTĚ JEHO EXCELENCE MONS. GIOVANNI COPPY, APOŠTOLSKÉHO NUNCIA A ČESTNÉHO OBČANA DRYSIC

O 1. NEDĚLI
ADVENTNÍ
27. LISTOPADU
V 15H

V KOSTELE
NAROZENÍ
PANNY MARIE
V DRYSICÍCH

*Alta Trinità beata
Ave Maria
O bone Iesu
Adoramus
Rorando coeli
Cantate Domino
Tantum ergo
Laudate Deum
Ecce panis angelorum
Vere languores nostros
Benedictus
Largo z opery Xerxes
Canticorum iubilo
Da nobis pacem
Ave verum Corpus
Mater et filia
Ave Maria*

DUCHOVNÍ POSELSTVÍ SVĚTOVÝCH AUTORŮ ZAZNÍ V PODÁNÍ
DĚTSKÉHO PĚVECKÉHO SBORU „MOTÝLEK“ Z VYŠKOVA

A ZJISTIL, ŽE TAKOVÝCH KRÁLŮ MŮŽE BÝT V JEDNÉ ŘÍŠI MNOHO. VŠICHNI KRALUJÍ A NEPŘEKÁŽEJÍ SI. NAOPAK SE POSILUJÍ, STÁVAJÍ SE SJEDNOCENÝM VÍTEZNÝM VOJSKEM ČISTÝCH SRDCEÍ.

BEATIFIKACE V NEDĚLI, 13. LISTOPADU 2005 V ŘÍMĚ

CHARLES DE FOUCAULD (*Bratr Karel od Ježíše*) se narodil 15. září 1858 ve francouzském Štrasburku. V šesti letech osiřel a spolu se setrou Marií vyrůstal u strýce, po jehož příkladu se dal na vojenskou dráhu. V dospívání se vzdálil víře. I přesto, že byl znám jako milovník zábavy a snadného života, v tíživých okamžicích projevuje svou pevnou vůli a rozhodnost. Vydává se na nebezpečnou výpravu do maroka (1883-84). Svědectví víry muslimů v něm znovu probudí otázku: Ale existuje Bůh? – „Můj Bože, pokud existujete, dejte, ať Vás poznám“.

Po návratu do Francie je dojat upřímným a vroucím přijetím svou hluboce křesťanskou rodinou. Vyhledá proto kněze, aby ho poučil. Veden otcem Huvelinem v říjnu 1888 znovu nachází Boha. Je mu osmadvacet. „Jakmile jsem uvěřil, že existuje Bůh, pochopil jsme,

že nemohu jinak než žít jen pro Něho“.

Pouť do Svaté země mu ukáže jeho povolání: následovat a napodobit Ježíše v nazaretském životě. Žil sedm let v trapistickém klášteře Panny Marie Sněžné a poté v Akbés v Sýrii. Poté žil sám, v modlitbě, adoraci a velké chudobě u klarisek v Nazaretě. Poté, co ve třiačtyřiceti letech přijal kněžské svěcení (1901) v diecézi Viviers, se odebral do alžírské saharské pouště, nejprve do Beni Abbés, jako nejchudší z chudých, a poté jižněji do Tamanrasset s Tuaregy z Hoggaru. Žil životem modlitby, stálé meditace Písma svatého a adorace ve vytrvalé touze být pro každého člověka „univerzálním bratrem“, živým obrazem Ježíšovy lásky. „Chtěl bych být dobrý, aby se mohlo říct: je-li takovým služebník, jaký asi bude Mistr?“ Chce „křičet evangelium svým životem“. Večer, 1. prosince 1916, je zavražděn kolem procházející bandou lupičů.

Jeho snem bylo vždy sdílet své povolání s jinými: poté co napsal různá pravidla řeholního života, měl za to, že tímto „životem Nazareta mohou žít všichni a všude. Dnes tvoří „duchovní rodinu Charlese de Foucaulda“ různé asociace věřících, komunity řeholnic sekulárních institutů i kněží rozptýlení po celém světě.

Ctihodná Boží služebnice **MARIA PIA MASTENA** se narodila v Bovolone v provincii Verona, 7. prosince 1881. Dokumenty mluví o jejích rodičích jako o vynikajících křesťanech, nábožensky velmi horlivých a obětavých v projevování křesťanské lásky. Nejmladší ze čtyř bratrů, Tarsicius, vstoupil do kapucínského řádu a také on zemřel v pověsti svatosti.

Nastávající blahoslavená přistoupila 19. března 1891 s velkou vroucností poprvé ke svatému přijímání, a při té příležitosti učinila soukromě slib čistoty. Nato 29. srpna přijala svátost biřmování. Během dospívání horlivě navštěvovala bohoslužby a podílela se na aktivitách farnosti, zvláště jako katechetka.

Záhy pocítila řeholní povolání sledujíc svůj ideál zaměřený k hluboké úctě k eucharistii a Svaté Tváři. O vstup do kláštera požádala už ve čtrnácti letech, ale přijata byla až v roce 1901 jako postulanka Institutu milosrdných sester ve Veroně.

Se souhlasem představených činí „osobní slib stát se obětí“. Aniž by to věděla, učinila tento slib téhož dne, kdy se vrátila do nebe mystička sv. Gemma Galgani.

Řeholní šat oblékla 29. září 1902 a 24. října 1903 složila řeholní sliby a přijala jméno sestry Passitea od Dítěte Ježíše. Toto první údobí řeholního života prožívala s velkorysou intenzitou a vzpomínala na ni vždy jako na čas milosti a požehnání. O představených i o řeholnicích Institutu milosrdných sester mluvila vždy s úctou a uznáním. Horlivost, kterou našla v tomto Institutu ji následně vedla k závazku hledat ve všem to nejdokonalejší.

Pracovala jako učitelka na mnoha místech Benátska a celých 19 let strávila v Miane, kde se věnovala rovněž intenzivnímu apoštolátu mezi žáky všeho věku, nemocnými a neschopnými.

Se svolením představených a s „nihil obstat“ Svatého Stolce, vstoupila 15. dubna 1927 do cisterciáckého kláštera ve Veglie, vedena svou touhou po kontemplaci. Povzbuzena biskupem z Vittorio Veneto, opouští klášter, znovu se ujímá vyučování a přechází k nové kongregaci nazvané Řeholnice Svaté tváře. Církevně byla schválena 8. prosince 1936 a po mnohých útrapách uznána jako Kongregace papežského práva, 10. prosince 1947.

Veškerou další činnost věnovala upevnění a rozšíření kongregace, rozvíjejíc nové iniciativy ve prospěch chudých, trpících a nemocných, čímž vtiskla Institutu charizma „šířit, napravovat a obnovovat obraz sladkého Ježíše v duších“.

Zemřela v Římě, 28. června 1951.

MARIA CROCIFISSA CURCIO, zakladatelka kongregace karmelitských misionářských sester sv. Terezie od Dítěte Ježíše, se narodila 30. ledna 1877 v Ispice (Rg) v jihovýchodní Sicílii, diecézi Noto. jako sedmá z deseti dětí strávila dětství v rodinném prostředí, které bylo kulturně i společensky na výši, a záhy projevila nadání i velmi radostnou a rozhodnou povahu, stejně jako tíhnutí ke zbožnosti a pozornost k slabším a opomíjeným. Doma se jí dostalo přísné výchovy. Otec jí nejen bránil v intenzivním náboženském životě, ale podle dobových zvyků jí ani nedovolil pokračovat ve studiu dál než do šesté základní. Hodně tím trpěla, ale prahnouc po poznání, čerpala útěchu v knihách rodinné knihovny, kde našla Život svaté Terezie od Ježíše. Setkání s touto světicí jí vstřípilo lásku ke Karmelu a získala ji pro „*studium nebeských věcí*“.

V roce 1890, jako třináctiletá, se nikoli bez obtíží zapsala do třetího karmelitánského řádu, obnoveného v Ispice a horlivě navštěvuje svatyni

karmelské Madony, ve zbožné úctě k Matce Karmelu, která „*jí uchvátila srdce už od dětství*“ a svěřila jí poslání „*dát rozkvést Karmelu*“. Protože chtěla sdílet misionářský karmelský ideál, který spojuje kontemplativní a také apoštolskou dimenzi, začíná první

zkušenost společného života s několika terciářkami v části rodného domu, který jí nakonec bratři dali k dispozici. Zakrátko se pak stěhuje do města Modica (Rg), kde je jí svěřeno vedení konzervatoře „Carmela Polara“, přijímající a pomáhající osiřelým dívkám, aby z nich učinilo „ženy vážené, a sobě i společnosti potřebné“. Po mnoha letech zkoušek a strádání v marné snaze spatřit konečně nějakým způsobem své dílo podpořeno a oficiálně uznáno místní církevní autoritou, nachází podporu a sdílení svého misionářského ideálu u otce Lorenza van den Eerenbeemta, který patřil k dávnému karmelskému řádu. Když přišla do Říma – 17. května 1925 – na kanonizaci sv. Terezie od Dítěte Ježíše, navštěvuje v doprovodu otce Lorenza příštího dne Santa Marinella, pobřeží severně od Říma. Byla hluboce uchválena krásou přírody tohoto kraje, ale také zasažena krajní bídou velké části obyvatel. Poznala, že tady zakotvila. Dostává se jí ústního svolení biskupa, takže se 3. července 1925 usazuje v Santa Marinella a následujícího 16. července dostává dekret o připojení její malé komunity ke karmelitánskému řádu, a tak navždy stvrzuje svou příslušnost k Panně Marii Karmelské. „Vést duše k Bohu“, to bylo podnětem spousty výchovných i pomocných děl v Itálii i ve světě. Proto vybízí své dcery, aby do rodin přinášely slovo křesťanského života. Svou misionářskou touhu může naplnit v roce 1947, kdy z trosek druhé světové války posílá první čtyři sestry do Brazílie s jediným příkazem „nezapomínat na chudé“.

Celý život byla chatrného zdraví a navíc sužována cukrovkou, kterou vždy přijímala s odevzdaností do vůle Boží.

Intenzívně pěstovala láskyplné spojení s eucharistickým Kristem a sama toužila být náhradou „za nesmírné množství duší, které |Boha neznají a nemilují“. Proto vybízela sestry, „milujte svatě poklady, která vám Boží dobrota svěřila, duše mladých, naděje budoucnosti“ a nešetřete se ve službě nejponíženější a opuštěné mládeži, abyste u ní „vysvobodili zlato z bahna“ a v každém stvoření obnovily důstojnost obrazu Božího dítěte.

Od Ježíšovy Matky se naučila být matkou potřebných. Se svatou Terezií od Dítěte Ježíše nachází duchovní radost ve „vytrvalém a věrném plnění svých povinností“, konajíc „s láskou a věrností i ty nejmenší věci“, prožívat každý lidský vztah s pokorou a prostotou, radostí a něžností a den co den naplňovat jednotu života a víry „v klidném společném prožívání“ Martiny pracovitosti a Mariiny mystické hloubky.

V Santa Marinella také tiše umírá

4. července 1957 a pojí se navždy s Kristem svým Ženichem, zanecháváje v srdcích všech živou vzpomínku na svou lásku a svatost.

MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.

Ó Nejsvětější Trojice, děkujeme ti,
žeš církvi darovala
papeže Jana Pavla II.
a dala v něm zazářit něžnosti svého
otcovství
slávě Kristova kříže
a jasu Ducha lásky.
Svou bezmeznou důvěrou
v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu Panny

Marie nám zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře
a ukázal nám tak svatost jako vysoké měřítko řádného křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou.
Na jeho přímluvu nám podle své vůle uděl milost,
o kterou vroucně prosíme.....,
v naději, že bude brzy přiřazen k počtu tvých svatých.
Amen.

S církevním schválením kardinál CAMILLO RUINI, *generální vikář Jeho Svatosti pro Římskou diecézi*

ODPUSTKY PRO DUŠE V OČISTCI

je možno získat
po splnění
tří obvyklých
podmínek
(sv. zpověď, sv.
přijímání,
modlitba na
úmysly sv. Otce)
denně částečné
odpustky,
přivlastnitelné
pouze duším
v očistci,
**návštěvou
hřbitova
a modlitbou za
zemřelé – třeba
jen v duchu.**

POŘAD BOHOSLUŽEB: 13. – 20. listopadu 2005

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 13. listopadu	33. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za rodiče KRAMPLOVY, COUFALOVY a sourozence
		DRYSICE 9.30	za + Annu KREJČÍ, manžela a rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Petra ŠMEHLÍKA, manželku a živou rodinu
PONDĚLÍ 14. listopadu	PONDĚLÍ 33. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Floriána SNÍDALA, rodiče a sourozence
ÚTERÝ 15. listopadu	SV. ALBERT VELIKÝ BISKUP A UČITEL CÍRKVE	PODIVICE 8.00	za +Františka BENÍČKA, manž. a Boží požehnání pro rodinu
STŘEDA 16. listopadu	SV. MARKÉTA SKOTSKÁ SV. GERTRUDA, PANNA	DRYSICE 17.00	za +rod. ADAMCOVU, MATOUŠKOVU a OLŠANSKOU
ČTVRTEK 17. listopadu	SV. ALŽBĚTA UHERSKÁ, ŘEHOLNICE	PUSTIMĚŘ 17.00	za +Karolínu HROZOVOU, manž., děti vnoučata a duše v oč.
PÁTEK 18. listopadu	POSVĚCENÍ ŘÍMSKÝCH BAZILIK SV. PETRA A PAVLA	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Vojtěcha JANSKÉHO, manželku a duše v očistci
SOBOTA 19. listopadu	SOBOTA 33. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
NEDĚLE 20. listopadu	SLAVNOST JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Bohuslava KLIMEŠE, živou a zemřelou rodinu
		DRYSICE 9.30	za +Boženu KLUDÁKOVOU, manžela a rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Otakara DRAGONA, živou a zemřelou rodinu
		PODIVICE 17.00	ADORACE NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA

PUSTIMĚŘ: 6.300,-Kč; DRYSICE: 3.500,-Kč; PODIVICE: 1.100,-Kč

PÁN BŮH ZAPLAŤ VŠEM, KDO PAMATUJETE NA POTŘEBY SVÉ FARNOSTI.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC LISTOPAD 2005

1. Za manžele, aby následovali příklad manželské svatosti tolika párů, které se posvěcovaly v běžných životních podmínkách.
2. Za biskupy v misijních krajinách, aby měli neustále na paměti povinnost trvalého vzdělávání svých kněží.
3. Aby každý člověk byl navštíven milostí evangelia a přijal Kristovo slovo jako světlo svým krokům.
4. Aby Panna Maria, která jako první nejdokonaleji následovala Krista, učinila i nás pravými učedníky svého Syna a pomohla nám, abychom jej dokonale poznávali, něžně milovali a věrně mu sloužili.

FARNÍ INFORMÁTOR, XI. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, RYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.